

hederne god Indtægt. Der er mange Lodserier, der giver Lodserne en årlig Indtægt af fra 2,000 til 4,000 Kr., og der er Lodserier, der giver Lodserne Indtægter, som ligger langt over den sædvanemæssige Embedsmandsgage her i Landet, endog over Gager for højtstaaende Embedsmænd med betydelig Uddannelse. Jeg skal saaledes nævne, at der er et Provinslodseri, hvor Lodsformanden i 1913 havde en Indtægt paa 8,760 Kr., 3 Lodser hver en Indtægt paa 5,840 Kr., og saa var der en, den yngste, som paa Grund af de uheldige Delingsregler, der findes ved visse Lodserier, kun havde 1,350 Kr. Ved et andet Lodseri havde Oldermænd 8,500 Kr., en Lods 7,780 Kr. og 5 Lodser 5,180 Kr. Det er ganske vist de to Provinslodserier, der giver de højeste Indtægter, men der findes adskillige Lodserier, der giver Lodserne fra 5,000 til 6,000 Kr. årlig, og andre, der giver dem fra 4,000 til 5,000 Kr. Man ser, det er ret betydelige Indtægter, Lodserne har. Ogsaa ved Københavns Lodseri er Indtægterne meget betydelige, fra 9,840 Kr. for den med den højeste Indtægt ned til 2,180 Kr. for de 6 lavest lønnede Lodser. Men der er ogsaa Lodserier, der giver mindre Indtægter, og det er muligt, at Staten kom til at betale noget mere nu, hvis en Udligning skulde finde Sted, jeg er dog ikke sikker derpaa.

Endelig anføres det, at det under visse Forhold kan være ubehageligt, endog farligt, for Staten, om Lodserne var statsansatte. Under Forhandlingerne i 1912 henviste man til, at vi havde haft en Lodsning af en større Flaade gennem vore Farvande, og at det under saadanne Forhold kunde være uheldigt, hvis Lodserne var statsansatte. Jeg tror nu ikke meget paa denne Fare, for jeg tror ikke, nogen Stormagt vilde lade sig skuffe af det Forhold, at Lodserne var halvvejs private, halvvejs under Statskontrol i Stedet for statsansatte. Jeg tror, dette Forhold vilde være fuldkommen ligegyldigt, hvis det endelig kom dertil, at man fra udenlandsk Side vilde gøre Indvending mod, at vore Lodser havde indladt sig paa at lodse Krigsskibe gennem vore Farvande. Faren i den Henseende ved at have Statslodser er sikkert indbildt.

Det foreliggende Lovforslag samler nu alle Bestemmelser om Lodsvæsenet under eet, i en Lov om Lodsvæsenet. Det kan jeg billige. Jeg synes, det er udmærket, at man i Stedet for at have adskillige Love at slaa op i, naar man skal se efter, hvordan Lodsvæsenets Forhold

er, faar een Lov at holde sig til. Det bliver altsaa en Lodslov, en Lønningslov og en Pensionslov, men Princippet fra 1879, hvorefter vore Lodser er delvis private Erhververe, opretholdes, og derved forbliver ogsaa en Del af de Ulemper, der hele Tiden har været forbundet med dette Princip.

Spørgsmaalet om Farvands- og Langlodsningen har, som allerede sagt, stadig været paa Tale, og Spørgsmaalet har givet Anledning til Tvistigheder. Man forsøgte, som jeg allerede har sagt, ved Loven af 1912 at faa en Ordning, hvorved nye Tvistigheder kunde undgaas. Der blev indført bestemte Delingsregler for de 3 Lodserier, men det fremgaar af Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, at disse Delingsregler ikke har været heldige, og man har allerede helt maattet suspendere dem. De virker ikke mere, og nu foreslaas der nye Delingsregler, som man dog heller ikke mener er endelige, og samtidig foreslaas en Paragraf, hvorefter Loven paa ny skal revideres. Jeg tror heller ikke, det er muligt at træffe andre Bestemmelser, naar man vil opretholde det private Forhold, hvori Lodserne befinder sig. Jeg kan i det væsentlige billige den Maade, hvorpaa Lovforslaget er affattet paa dette Omraade. Der foreslaas en hel ny Ordning for Bugsering. Jeg skal ikke indlade mig paa Enkeltheder disse Spørgsmaal vedrørende, men henvise ærede Medlemmer til nøje at studere § 31, der indeholder alle Bugseringsregler.

Overfor dem, der hævder, at det ikke gaar an at give Lodserne Statsansættelse, vil jeg sige, at efterhaanden som man ændrer Lodsvæsenets Organisation, bliver der mindre og mindre tilbage af det private Initiativ hos Lodserne, og det kan jeg ikke have noget imod. Det faktiske Forhold bliver, at Staten saa at sige træffer alle Bestemmelser. Staten bestemmer Lodseriernes Tal. Staten ansætter Lodserne og bestemmer disses Tal. For Øjeblikket er der 60 Lodserier her i Landet med 179 Lodser, og Staten afskediger Lodserne og delvis lønner en Del af Lodserne. Staten fastsætter de Takster, som Lodserne maa opkræve for deres Arbejde, og endelig pensionerer Staten delvis Lodserne, naar de ikke kan udøve deres Gerning længere. Jeg tror, at det vil være værd at overveje, om man ikke kunde gaa et Skridt videre, om ikke netop helt henimod Statsansættelse af Lodserne saa dog dertil, at de idelige Ulemper, der er